

Unelma avoimesta kirkosta

”Kirkko on osallisuuden ja vieraanvaraisuuden yhteisö. Kirkko toimii niin, että jokainen kokee seurakuntayhteyden voimavarakseen ja kirkon jäsenyyden merkitykselliseksi koko elämänkaarensa ajan.”

Näihin hienoihin sanoihin on kiteytetty yksi keskeinen kirkon toiminta-ajatus seuraaville vuosille. Voisiko tästä unelmasta tulla myös todellisuutta.

Suomalainen kirkkokulttuuri on jäänyt arvokkaiden juhlien ja juhlallisten jumalanpalvelusten aikaan. Kirkoissa on totuttu käymään elämän erikoistilanteissa. Muulloin ovet ovat visusti lukossa, paitsi kesäisin tiekirkkojen aikaan. Silloinkin kirkoissa poiketaan lähinnä muilla paikkakunnilla. Kotikirkkoon viedään sinne haluavia harvinaisia vieraita. Kirkoista on tullut arvokkaita itsestäänselvyyksiä.

Kirkkopalo havahdutti ylivieskalaiset ymmärtämään kotikirkon merkityksen. Kirkko ei ole itsestäänselvyys. Siksi unelma avoimesta kirkosta voisi olla juuri täällä myös erityisesti totta. Kun olen liikkunut kuvaamassa kirkon rakennustyömaan vaiheita, olen alkanut uskoa tähän ajatukseen.

Uudessa kirkossa tulee olemaan monta tasoa. Eteistilat ovat arjen kohtaamispaikka, olohuone, jonne voi poiketa hetkeksi yksin tai yhdessä kahvikupposen ääreen. Seurakuntasali tarjoaa lounaspaikan ja kokoontumistilan eri tilaisuuksille. Eteisen ja kirkon hiljentävän välitilan kautta astutaan itse kirkkosaliin, jonka kauniin yksinkertaiset muodot ja valo hiljentävät perimmäisten kysymysten äärelle.

Toivottavasti tulevan kirkon ovet olisivat auki aamusta iltaan. Päivät voisivat alkaa yhteisellä aamurukoushetkellä ja päättyisivät iltarukoukseen. Niiden välissä kaikenikäinen ja –värinen elämänkirjo kohtaisivat toisiaan. Suljettujen ovien ajan jälkeen astuisimme avoimien ovien aikaan.

Kotikirkkounelmasta tulee totta, jos me toteutamme sen yhdessä.

Jussi Leppälä